

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Obdo/24/2022
Identifikačné číslo spisu:	2121203524
Dátum vydania rozhodnutia:	12.12.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Katarína Pramuková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:2121203524.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Pramukovej a členiek senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Andrey Sedláčkovej v spore žalobcu: FARMA FRESH SLOVAKIA, s.r.o., so sídlom Seredská 247/4012, 917 05 Trnava, miestna časť Modranka, IČO: 36 238 813, zast. Prosman a Pavlovič advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Hlavná 31, 917 01 Trnava, IČO: 36 865 281, proti žalovanému: CARIO s.r.o., so sídlom Majcichov 64, 919 22 Majcichov, IČO: 44 954 760, zast. Advokátska kancelária JUDr. Ladislav Pavlovič s. r. o., so sídlom Dunajská 12, 811 08 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 47 238 526, o návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, vedenom na Okresnom súde Trnava, sp. zn. 36Cb/65/2021, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 11. januára 2022, č. k. 31Cob/62/2021-144, takto

rozhodol:

I. Dovolanie odmieta.

II. Žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Trnave (ďalej aj „odvolací súd“) uznesením zo dňa 11. januára 2022, č. k. 31Cob/62/2021-144, v prvom výroku zmenil uznesenie Okresného súdu Trnava (ďalej aj „súd prvej inštancie“) z 2. novembra 2021, č. k. 36Cb/65/2021-106 tak, že návrh na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia zamietol a v druhom výroku priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Z odôvodnenia uznesenie odvolacieho súdu vyplýva, že súd prvej inštancie prvým výrokom zriadil záložné právo v prospech žalobkyne za účelom uspokojenia jej pohľadávky voči žalovanej priznanej rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica z 29. júla 2020, sp. zn. 4Up/838/2020, v znení opravného uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica z 23. apríla 2021, sp. zn. 4Up/838/2020, k nehnuteľnosti: byt č. 6, vo vchode Y, na 3. nadzemnom podlaží bytového domu 16 b.j. nachádzajúceho sa na ulici Y. v A., súpisné číslo bytového domu XXXX, postaveného na pozemku parcely registra „C“, parcela č. XXXX/XXX, o výmere 356 m², druh pozemku zastavaná plocha a nádvorie; spoluvlastnícky podiel XXX/XXXXX.-in k celku na spoločných častiach a spoločných zariadeniach bytového domu; a spoluvlastnícky podiel XXX/XXXXX.-in k celku na pozemku parcely registra „C“, parcela č.

XXXX/XXX, o výmere 356 m², druh pozemku zastavaná plocha a nádvorie a druhým výrokom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v celom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

3. V poradí prvým uznesením z 21. júna 2021, č. k. 36Cb/65/2021-33 súd prvej inštancie návrh žalobkyne na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia zamietol. Na základe odvolania odvolací súd uznesením z 7. septembra 2021, č. k. 32Cob/40/2021-90 uznesenie súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Odvolací súd uviedol, že je potrebné zaoberať sa otázkou existencie iného majetku žalovanej, teda vyhodnotiť, či po naplnení hrozacej obavy zo zbavenia sa nejakého majetku, ostane žalovanej iný exekvovateľný majetok. Pokiaľ ide o majetok, na ktorý sa má vzťahovať zabezpečovacie opatrenie, je potrebné skúmať, či bola zohľadnená zásada primeranosti zásahov do majetkových pomerov dlžníka, a to aj vo vzťahu k pohľadávke, na zabezpečenie ktorej sa navrhuje zriadenie zabezpečovacieho opatrenia. Nesmie vzniknúť celkom zjavný nepomer a musí byť rešpektovaná zásada proporcionality. Žalobca následne v konaní uviedol, že žalovaný uhradil žalobcovi zo sumy 124 642,21 eur s príslušenstvom len sumu 18 765,41 eur a sumu 150,- eur. Žalovaný má záväzok aj voči Sociálnej poisťovni vo výške 3 735,27 eur a voči Finančnej správe vo výške 3 021,64 eur. Žalobca poukázal aj na účtovné závierky žalovaného, ktoré nasvedčujú znižovaniu majetku žalovaného. Podľa žalobcu je zriadenie záložného práva k danej nehnuteľnosti primerané vzhľadom na istinu pohľadávky vo výške 105 876,20 eur a úroky z omeškania viac ako 10 000,- eur.

4. Súd prvej inštancie sa v plnom rozsahu stotožnil s právnou argumentáciou žalobcu o potrebe zriadenia záložného práva k nehnuteľnosti vo vlastníctve žalovaného. Žalobca osvedčil a preukázal listinným dôkazom nárok na zaplatenie sumy priznanej mu súdnym rozhodnutím, teda pohľadávky, ktorá má byť zabezpečená, pretože je tu obava, že exekúcia nariadená na vymoženie priznanej pohľadávky bude ohrozená. Ekonomické a finančné ukazovatele žalovaného nasvedčujú tomu, že žalovaný nedokáže uspokojiť pohľadávku žalobcu. Súd prvej inštancie mal za to, že zabezpečovacím opatrením nedôjde k neprímeranému zásahu do práv žalovaného. Z hľadiska proporcionality bol súd prvej inštancie toho názoru, že zriadenie sudcovského záložného práva neobmedzuje žalovaného za daného osvedčeného stavu vo výkone podnikateľskej činnosti a ani vo výkone vlastníckeho práva. Súd prvej inštancie poukázal aj na založenie nového subjektu personálne prepojeného na jediného spoločníka a konateľa žalovaného.

5. Proti uzneseniu súdu prvej inštancie podal odvolanie žalovaný, ktoré odôvodnil podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „C. s. p.“). Žalobca podľa žalovaného neosvedčil existenciu základných atribútov, ktoré by odôvodňovali použitie zabezpečovacieho opatrenia. Žalobca neuviedol žiadne konkrétne skutočnosti spočívajúce v konaní žalovaného, ktoré by preukazovali obavu, že zo strany žalovaného má dochádzať k takej dispozícii s majetkom, ktorá by sťažila alebo znemožňovala prípadné uspokojenie pohľadávky žalobcu. Na ekonomickú kondíciu žalovaného je potrebné nahliadať vo svetle aktuálneho celosvetového ekonomického diania negatívne zasiahnutého pandémie koronavírusu. Vyhovením návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia bola porušená zásada primeranosti a proporcionality. Výčíslenie hodnoty zakladanej nehnuteľnosti žalobcom nemá reálny skutkový základ. Posúdiť hodnotu bytu žalovaného je možné len prostredníctvom znaleckého posudku. Cena predmetného bytu vo vlastníctve žalovaného je podstatne vyššia ako tvrdí žalobca. Súd prvej inštancie sa preto nezaoberal podmienkami proporcionality a primeranosti a bezvýhradne prijal argumentáciu žalobcu, ignorujúc neprímeranosť zásahu do majetkových práv žalovaného. Medzi žalobcom a žalovaným prebieha exekučné konanie, v rámci ktorého má žalobca možnosť zriadiť exekučné záložné právo, čo súd prvej inštancie síce konštatoval, ale nebral do úvahy, že doposiaľ nebolo o návrhu žalobcu na zriadenie exekučného záložného práva rozhodnuté. Ak doteraz nebolo o zriadení exekučného záložného práva rozhodnuté, nemožno tvrdiť, že zabezpečovacie opatrenie je za daných okolností jediným nástrojom ochrany práv a právom chránených záujmov žalobcu. Žalovaný má záujem uspokojiť judikovaný nárok žalobcu, ktorý je v súčasnosti predmetom exekúcie. Žalovaný sám inicioval viaceré stretnutia s právnym zástupcom žalobcu, na ktorom sa dohodli na spoločnom postupe pri uspokojovaní nároku žalobcu tak, že vypracujú a doručia exekútorskému úradu podanie, obsahom ktorého je spoločný návrh strán na priamy predaj hnutel'ného

majetku žalovaného za ceny odsúhlasené a schválené žalobcom a výťažok z tohto predaja by išiel v celku v prospech žalobcu. Rovnako ani samotná skutočnosť, že žalovaný vystupuje v inej spoločnosti ako štatutárny orgán, ešte nezakladá zákonné podmienky na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia.

6. Odvolací súd uviedol, že súd, ktorý rozhoduje o návrhu musí mať osvedčené, že existuje obava, že exekúcia bude ohrozená. Pokiaľ ide o majetok, na ktorý sa vzťahuje zabezpečovacie opatrenie, musí súd zohľadniť zásadu primeranosti zásahov do majetkových pomerov dlžníka, a to aj vo vzťahu k pohľadávke, na zabezpečenie ktorej súd zriaďuje zabezpečovacie opatrenie. Z hľadiska rozsahu zabezpečenia tak nesmie vzniknúť celkom zjavný nepomer a súd by mal rešpektovať zásadu a požiadavku proporcionality. Odvolací súd vo svojom predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí uviedol, že povinnosťou súdu prvej inštancie bude v ďalšom konaní náležite vyhodnotiť všetky relevantné podmienky pre nariadenie zabezpečovacieho opatrenia v zmysle ust. § 343 ods. 1, § 325 ods. 1 a § 326 C. s. p., najmä z hľadiska existencie obavy z ohrozenia exekúcie, ako aj z hľadiska proporcionality. Odvolací súd výslovne uviedol, že existenciu obavy z ohrozenia exekúcie je v danom prípade potrebné posudzovať i s prihliadnutím na správu súdnej exekútorky oprávnenému, z ktorej nevyplýva, že by žalovaný nedisponoval iným likvidnejším majetkom ako žalobcom označenými nehnuteľnosťami a v tejto súvislosti odvolací súd považoval za potrebné zaoberať sa otázkou existencie iného majetku žalovaného. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí uviedol len, že okrem nehnuteľného majetku nemá za daného zisteného skutkového stavu vedomosť o žiadnom inom hodnotnom majetku žalovaného, z ktorého by bolo možné pohľadávku žalobcu uspokojiť. Takéto konštatovanie je však v rozpore so zisteným skutkovým stavom. Zo správny súdnej exekútorky oprávnenému z 12. apríla 2021 jednoznačne vyplýva, že elektronickou lustráciou boli zistené účty povinného v bankách, vlastníctvo nehnuteľností, vozidlá vo vlastníctve povinného, ako aj skutočnosť, že povinný je evidovaný ako zamestnávateľ.

7. Nariadenie zabezpečovacieho opatrenia v štádiu už prebiehajúcej exekúcie podľa názoru odvolacieho súdu predpokladá osvedčenie reálneho ohrozenia exekúcie, a teda, že po naplnení hrozacej obavy zo zbvania sa nejakého majetku nezostane žalovanému iný exekvovateľný majetok, z ktorého by mohla byť pohľadávka žalobcu, ktorej vymoženie je predmetom exekučného konania, vymožená. Vzhľadom na správu súdnej exekútorky, ako aj na nespornú skutočnosť, že žalobca podal návrh súdnej exekútorky na zriadenie exekučného záložného práva na nehnuteľnosti vo vlastníctve žalovaného, avšak toto zriadené nebolo, nemožno mať reálnu obavu žalobcu z ohrozenia exekúcie za osvedčenú. Skutočnosť, že žalovaný sa v súčasnosti nenachádza v optimálnej finančnej a ekonomickej situácii, existencia dlhov žalovaného voči iným subjektom, či skutočnosť, že blízke osoby spriaznené s jediným spoločníkom a konateľom žalovaného si prednedávnom založili ďalšiu spoločnosť, ani vo vzájomnej súvislosti nezakladajú obavu z ohrozenia exekúcie.

8. Existenciu reálnej obavy z ohrozenia exekúcie, ktorá je základnou podmienkou zriadenia sudcovského záložného práva, žalobca v konaní neosvedčil. Z hľadiska osvedčenia relevantných skutočností teda žalobca neposkytol súdu také dôkazy, ktoré by jednoznačne osvedčili potrebu neodkladnej úpravy pomerov v dôsledku hrozby zmarenia exekúcie. Bolo preto podľa odvolacieho súdu nadbytočné sa zaoberať otázkami proporcionality a primeranosti navrhovaného zabezpečovacieho opatrenia. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnuté uznesenie zmenil tak, že návrh žalobcu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia ako nedôvodný zamietol.

9. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, ktorým navrhol uznesenie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Žalobca odôvodnil dovolanie vadou zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ C. s. p. a nesprávnym právnym posúdením veci s dôvodom prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.

10. Podľa dovolateľa z formulácie zabezpečovacieho opatrenia ako inštitútu civilného sporového konania možno abstrahovať základné predpoklady na zriadenie zabezpečovacieho opatrenia, a to: a/ zabezpečovacie opatrenie možno zriadiť len na návrh, b/ musí existovať spôsobilý predmet záložného práva, ktorým môžu byť veci, práva a majetkové hodnoty, c/ zriadenie záložného práva prostredníctvom zabezpečovacieho opatrenia bude zabezpečovať peňažnú pohľadávku, d/ existencia obavy z budúceho

zmarenia exekúcie. Žalobca v konaní odôvodnil obavu z budúceho zmarenia exekúcie tým, že žalovaný sa v súčasnosti nenachádza v optimálnej finančnej a ekonomickej situácii, existenciou dlhov žalovaného voči iným subjektom, či skutočnosťou, že blízke osoby spriaznené s jediným spoločníkom a konateľom žalovaného si prednedávnom založili ďalšiu spoločnosť, kde je konateľ a spoločník žalovaného konateľom tejto spoločnosti a spoločníkom tejto spoločnosti je osoba, ktorá má trvalý pobyt na totožnej adrese ako spoločník a konateľ žalovaného, pričom táto spoločnosť má totožné predmety podnikania ako žalovaný. Žalobca predložil súdu účtovné závierky žalovaného, z ktorých vyplývajú nasledujúce skutočnosti: majetok žalovaného klesol z pôvodnej hodnoty 402 327,- eur na hodnotu 305 730,- eur, stratu zvýšil na - 132 906,- eur a tržby mu klesli na hodnotu 438 245,- eur, žalovaný dosiahol negatívne vlastné imanie, žalovaný je v úpadku z dôvodu jeho platobnej neschopnosti, spriaznená spoločnosť dosiahla za rok 2021 tržby 68 704,- eur a zisk 3 842,- eur a nehnuteľnosť, na ktorú má byť zriadené záložné právo v prospech žalobcu, je v súčasnosti zaťažené záložným právom banky.

11. Odvolací súd vyhodnotil správu súdnej exekútorky ako dôkaz, z ktorého vyplýva, že žalovaný je vlastníkom ďalšieho majetku, z ktorého možno uspokojiť pohľadávku žalobcu, uvedené tvrdenie však podľa dovolateľa nie je pravdivé. Vo vzťahu k zisteným účtom žalovaného v bankách dovolateľ uviedol, že uvedené je mimo dispozičného oprávnenia žalobcu, keďže príkaz na zadržanie peňažných prostriedkov na účte žalovaného môže vydať výlučne súdny exekútor, nie súd v civilnom konaní. Zároveň nebolo preukázané, že na predmetných účtoch sa nachádza dostatok finančných prostriedkov, prípadne, či vôbec má žalovaný finančné prostriedky. Postihnutie majetku žalovaného tvoreného vozidlami by malo za následok významné obmedzenie podnikateľskej činnosti žalovaného, pretože žalovaný je dopravnou a logistickou spoločnosťou. Súd a aj súdny exekútor pri rozhodovaní musia vziať do úvahy, akým spôsobom postihnutie majetku vo vlastníctve žalovaného zasiahne jeho podnikateľskú činnosť.

12. Dovolať poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1Cdo/134/2018. Odvolací súd podľa názoru žalobcu nerešpektoval konštantnú judikatúru súdov Slovenskej republiky. Predpokladom vydania zabezpečovacieho opatrenia je poskytnúť súdu osvedčené dôkazy odôvodňujúce obavu z ohrozenia exekúcie, súd však nerešpektoval rozhodovaciu prax v predmetnej otázke, keď vychádzal z predpokladu, že neexistujú skutočnosti, ktoré túto obavu zakladajú. Žalobca nemôže čakať až do momentu, kedy sa žalovaný začne zbavovať majetku.

13. Uznesenie odvolacieho súdu nesie podľa dovolateľa znaky arbitrárnosti a nezákonnosti, keďže odvolací súd neposkytol dostatočné, jasné a logické argumenty a dôvody, prečo rozhodol tak ako rozhodol. Žalobca z odôvodnenia uznesenia odvolacieho súdu nevie zistiť, prečo ním uvedené fakty a skutočnosti nezakladajú obavu z výkonu exekúcie. Uvedená arbitrárnosť má podľa dovolateľa za následok porušenie jeho práva na spravodlivé súdne konanie.

14. K dovolaniu žalobcu doručil súdu svoje vyjadrenie žalovaný. Dovolať podľa žalovaného v celom dovolaní polemizuje so závermi súdu a predostiera svoj právny názor, ktorý už v konaní pred súdmi nižšej inštancie prezentoval. Podľa žalovaného v týchto konaniach neprišlo k žiadnej činnosti alebo nečinnosti, ktorá by mala zakladať dovolateľom uplatnený dovolací dôvod. Z predloženého dovolania nie je zrejmé ani vymedzenie právnej otázky, pri ktorej riešení sa mal odvolací súd odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. Obsahovo je dovolanie koncipované len ako nesúhlas so závermi odvolacieho súdu, a to iba spochybňovaním jeho záverov. Vzhľadom na uvedené žalovaný navrhuje dovolaciemu súdu dovolanie žalobcu podľa § 448 C. s. p. zamietnuť.

15. Najvyšší súd ako súd dovolací (podľa § 35 C. s. p.), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia pojednávania dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 C. s. p.) dovolací súd uvádza nasledovné.

16. Podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu

záviselo od vyriešenie právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

17. Podľa § 421 ods. 2 C. s. p. dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/.

18. Podľa § 357 písm. d/ C. s. p. odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia.

19. Z uvedených ustanovení vyplýva, že zákonodarca vylúčil možnosť uplatnenia dovolania pre nesprávne právne posúdenie veci v prípade rozhodnutí odvolacieho súdu upravených v § 357 písm. a/ až n/ C. s. p. V tu posudzovanej veci ide o uznesenie odvolacieho súdu, ktorým bolo rozhodnuté o odvolaní žalovaného proti uzneseniu súdu prvej inštancie, ktorým bolo rozhodnuté o návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia. Keďže ide o uznesenie odvolacieho súdu zodpovedajúce vymedzeniu obsiahnutému v § 357 písm. d/ C. s. p., prípustnosť dovolania žalobcu pre nesprávne právne posúdenie veci je vylúčené podľa § 421 ods. 2 C. s. p. Z uvedeného dôvodu je dovolanie žalobcu v časti uplatneného nesprávneho právneho posúdenia veci potrebné odmietnuť podľa § 447 písm. c/ C. s. p.

20. Vo vzťahu k prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. najvyšší súd uvádza, že v súlade so znením tohto ustanovenia, je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí.

21. Inštitút zabezpečovacieho opatrenia a obdobne aj inštitút neodkladného opatrenia sú tzv. osobitné procesné postupy, ktoré upravuje Civilný sporový poriadok. Keďže pri zabezpečovacom opatrení ide o obdobný inštitút ako pri neodkladnom opatrení, vzťahuje sa naň obdobný režim týkajúci sa prípustnosti dovolania (porovnaj uznesenie najvyššieho súdu z 27. marca 2018, sp. zn. 5Obdo/12/2018).

22. V danom prípade bol návrh na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia podaný po skončení konania, v ktorom bola judikovaná pohľadávka, ktorej vymożenie je podľa žalobcu ohrozené. Najvyšší súd už vo vzťahu k inštitútu neodkladného opatrenia opakovane uviedol, že rozhodnutie o neodkladnom opatrení má povahu rozhodnutia vo veci samej vtedy, ak samotné neodkladné opatrenie konzumuje vec samu. Takáto situácia môže nastať v prípade návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia podaného po skončení konania, keďže už naň nenadväzuje žaloba. Obdobný záver je potom potrebné prijať aj vo vzťahu k zabezpečovaciemu opatreniu, a síce pokiaľ je návrh na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia podaný po skončení konania vo veci samej, rozhodnutie o takom návrhu má povahu rozhodnutia vo veci samej a prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. nie je z dôvodu povahy rozhodnutia vylúčená.

23. Najvyšší súd ďalej skúmal jednotlivé dôvody uvádzané dovolateľom v dovolaní. Nesprávnym procesným postupom súdu je podľa názoru dovolateľa nedostatočné odôvodnenie uznesenia odvolacieho súdu, z ktorého najmä nevyplýva odpoveď na otázku, prečo žalobcom uvádzané fakty a skutočnosti nezakladajú obavu z výkonu exekúcie.

24. Odvolací súd však podľa názoru dovolacieho súdu zrozumiteľne uviedol, z akých dôvodov zmenil uznesenie súdu prvej inštancie tak, že návrh žalobcu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia zamietol. Odvolací súd poukázal na správu súdnej exekútorky, z ktorej nevyplýva, že by žalovaný nedisponoval iným likvidnejším majetkom ako žalobcom označenými nehnuteľnosťami. Poukázal konkrétne na účty v bankách a vozidlá vo vlastníctve žalovaného. Žalobca podľa odvolacieho súdu neosvedčil reálne ohrozenie exekúcie a teda, že po naplnení hrozacej obavy zo zbavenia sa nejakého majetku, nezostane žalovanému iný exekvovateľný majetok, z ktorého by mohla byť pohľadávka žalovaného uspokojená. Odvolací súd poukázal aj na samotnú žalobcom uvádzanú skutočnosť, že žalobca podal návrh na zriadenie exekučného záložného práva na nehnuteľnosti vo vlastníctve žalovaného, avšak toto zriadené nebolo. Skutočnosti tvrdené žalobcom preto ani vo vzájomnej súvislosti podľa odvolacieho súdu nezakladajú obavu z ohrozenia exekúcie.

25. Z uvedeného vysvetlenia poskytnutého odvolacím súdom podľa názoru najvyššieho súdu nevyplyva zjavná neodôvodnenosť, nelogickosť, nezrozumiteľnosť alebo neprihliadnutie na tvrdenia žalobcu. Odvolací súd sa naopak riadne vysporiadal so všetkými podstatnými otázkami, ktoré v konaní vznikli a poskytol žalobcovi adekvátne odpovede. Len samotná skutočnosť, že žalobca nesúhlasí so závermi odvolacieho súdu nemôže zakladať arbitrárnosť rozhodnutia odvolacieho súdu.

26. Vzhľadom na záver prijatý najvyšším súdom v bode 19. odôvodnenia tohto rozhodnutia ako aj nevzhladnutie dôvodu pre záver o nesprávnom procesnom postupe súdu v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p., najvyšší súd dovolanie žalobcu podľa § 447 písm. c/ C. s. p. odmietol ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

27. O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd v zmysle § 453 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. Žalovanému ako úspešnej sporovej strane v dovolacom konaní priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu.

28. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.